

УДК 821.161.2-1.09"19"

DOI <https://doi.org/10.32782/2412-933X/2026-XXVI-21>

КОНЦЕПТОСФЕРА РІДНОГО КРАЮ У ТВОРЧОСТІ Д. ФАЛЬКІВСЬКОГО

Романюк Владислав

аспірант кафедри літературознавства і східної філології

ДЗ «Луганський національний університет ім. Тараса Шевченка»

ORCID ID: 0009-0002-3203-7935

У статті здійснено комплексний літературознавчий аналіз поетичної спадщини Дмитра Фальківського крізь призму когнітивної поетики. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю глибокого вивчення індивідуально-авторської картини світу митців «Розстріляного відродження», чия творчість тривалий час розглядалася переважно в біографічному або ідеологічному контекстах, без належної уваги до внутрішніх ментальних процесів. Метою роботи є реконструкція концептосфери рідного краю як ключового сегмента свідомості поета, що формувався під впливом трагічного роздвоєння особистості між соціальними ролями «селянина» та «чекіста».

У роботі з'ясовано, що концептосфера рідного краю у Д. Фальківського є динамічною структурою, яка виконує захисну та компенсаторну функції у відповідь на травматичний досвід епохи та відчуження в урбаністичному просторі. Дослідження базується на аналізі бінарної опозиції «село – місто», де місто постає як ворожий, «чужий» світ, а село сакралізується як втрачений рай та етичний орієнтир. Детально проаналізовано синонімічний ряд концептів, що формують образ батьківщини: «гай» (акустичний маркер пам'яті про дитинство), «степ» (межовий простір розриву з домом), «поле» (джерело вітальної сили та надії).

Особливу увагу приділено явищу антропоморфізації ландшафту, коли природні об'єкти (тополі, льон) наділяються людськими емоціями, заміщуючи ліричному герою родину. Доведено, що ціннісним центром всесвіту автора є саме поліська природа («похмура естетика» боліт), яку він свідомо ставить вище за екзотичні пейзажі Кавказу чи Тибету. Зроблено висновок, що звернення до витоків є не просто ностальгією, а механізмом збереження моральної цілісності особистості в умовах тоталітарного тиску.

Ключові слова: Д. Фальківський, концептосфера, концепт, рідний край, когнітивна поетика, ліричний герой, бінарна опозиція, художня картина світу, «Розстріляне відродження».

Romaniuk Vladyslav

Postgraduate Student at the Department of Literary Studies and Oriental Philology

State Institution «Luhansk Taras Shevchenko National University»

THE CONCEPTOSPHERE OF THE NATIVE LAND IN D. FALKIVSKY'S CREATIVITY

The article provides a comprehensive literary analysis of Dmytro Falkivsky's poetic heritage through the lens of cognitive poetics. The study's relevance stems from the need to examine in depth the individual-authorial worldviews of the «Executed Renaissance» artists, whose work has long been viewed primarily in biographical or ideological contexts, with insufficient attention to their internal mental processes. The aim of the work is to reconstruct the conceptosphere of the native land as a key segment of the poet's consciousness, formed by the tragic split in personality between the social roles of a «peasant» and a «Chekist».

The study establishes that D. Falkivsky's conceptosphere of the native land is a dynamic structure that performs protective and compensatory functions in response to the traumatic experiences of the era and to alienation in urban space. The research is based on the analysis of the binary opposition «village – city», where the city appears as a hostile, «alien» world, while the village is sacralised as a lost paradise and an ethical landmark. The synonymic series of concepts forming the image of the motherland is analysed in detail: "grove" (an acoustic marker of childhood memory), "steppe" (a boundary space of rupture with home), and "field" (a source of vital force and hope).

Particular attention is paid to the phenomenon of landscape anthropomorphisation, where natural objects (poplars, flax) are endowed with human emotions, substituting the family for the lyrical hero. It has been shown that the author's value centre lies in the Polissia landscape (the "gloomy aesthetics" of swamps), which he consciously places above the exotic landscapes of the Caucasus or Tibet. It is concluded that the appeal to origins is not merely nostalgia, but a mechanism for preserving the moral integrity of the personality under conditions of totalitarian pressure.

Key words: *D. Falkivsky, conceptosphere, concept, native land, cognitive poetics, lyrical hero, binary opposition, artistic picture of the world, Executed Renaissance.*

Вступ. Сучасне літературознавство продовжує заповнювати «білі плями» історії, повертаючи із забуття імена репресованих митців 1920-х років. Однією з таких трагічних постатей є Дмитро Фальківський (Левчук) – талановитий поет, чиє життя обірвалося на початку творчого розквіту. Його літературний набуток, що складається з кількох поетичних книг та поем, довгий час залишався поза фокусом дослідницької уваги та лише зараз стає об'єктом системного аналізу.

Активний інтерес до творів митців Розстріляного Відродження не призвів до введення імені Д. Фальківського до широкого наукового обігу, а його творчість не зазнала широкого і багатозарового вивчення. Більшість наявних досліджень або зосереджуються на біографічних фактах, ідеологічній та тематичній спорідненості з іншими сучасними поетами, або ж розглядають його надбання в контексті загального аналізу стилістики того часу. Водночас сучасне літературознавство надає значні можливості для глибокого розуміння світогляду конкретного автора. Концепт рідного краю як сутнісно національної та особистісної ідентичності є особливо важливою в цьому відношенні. Це поняття супроводжує творчість багатьох письменників, виступаючи не лише як топографічний показник, але і як ментальний простір, насичений культурними значеннями, емоційними переживаннями та архетипними образами. Розрив між загальноприйнятим консенсусом щодо важливості Д. Фальківського та відсутністю формального, когнітивно-поетичного ґрунтового аналізу його спадщини, зокрема щодо концептосфери рідного краю, інтенсифікує актуальність наукових пошуків у цьому напрямку.

Для розкриття теми цього дослідження є необхідним звернення до загальнотеоретичних підходів до розуміння концепту та концептосфери у літературознавстві, які зокрема були предметом вивчення К. Білобровської, О. Загорської, В. Супруна.

Аналіз попередніх досліджень та публікацій. Предметно творчість Д. Фальківського досліджували В. Дмитренко (основні мотиви, трагічне роздвоєння ліричного героя, ідейно-тематичний аналіз), О. Крижановська (художні принципи акмеїзму, формально-стильові особливості) та Ю. Ковалів (ґрунтовні біографічні розвідки). Попри наявність цих досліджень, які переважно зосереджувалися на біографічних фактах, ідеологічній та формально-стильовій спорідненості, проблема реконструкції індивідуально-авторської картини світу Д. Фальківського крізь призму когнітивної поетики залишається відкритою. Зокрема, концептосфера рідного краю ще не ставала об'єктом цілісного концептуального аналізу, що й зумовлює необхідність нашої розвідки.

Метою цього дослідження є реконструкція індивідуально-авторської картини світу Д. Фальківського через аналіз функціонування концептосфери «рідний край». Виходячи з мети, було поставлено **наступні завдання**: дослідити бінарну опозицію «село – місто», де село є сакральним центром, а місто – чужим простором; проаналізувати концепти-домінанти («село», «гай», «степ», «поле») як емоційні маркери пам'яті; визначити роль ідеалізації природи як механізму збереження цілісності особистості в умовах тоталітарного тиску.

Основним методом дослідження виступає когнітивно-поетичний аналіз, який дозволив розглянути художні образи як ментальні структури (концепти). Також використано концептуальний аналіз, метод бінарних опозицій та текстуальний (інтерпретаційний) аналіз – для прочитання конкретних поезій та розкриття їхнього семантичного наповнення

Виклад основного матеріалу. У сучасному літературознавстві ключовим інструментом для аналізу авторської свідомості стає поняття «концепт». Науковці наголошують на необхідності чіткого розмежування цього терміна з суміжними категоріями, такими як «поняття» та «значення». Зокрема, дослідниця Н. Фрасинюк зазначає, що «концепт – це складна оперативна одиниця пам'яті, що утворюється у свідомості мовця, відображаючи основні національні уявлення про навколишній світ. Основними ознаками концепту є передача й збереження знань, неізолюваність, цілісність, креативність, абстрактність, ментальність, емоційність та інші [5, с. 68]. Отже, концепт це не просто своєрідний суб'єктивний термін на позначення певного об'єкта чи явища, а жива, динамічна структура, що здатна накопичувати культурний досвід і транслювати емоції автора.

Важливо також розуміти відмінність між логічним «поняттям» та художнім «концептом». Як влучно підкреслює Н. Фрасинюк, «поняття пов'язане з раціональним розумінням, а концепт – похідне духу розуму, яке по-творчому передає зміст» [5, с. 70]. Тобто, при аналізі художніх текстів важливо віднайти саме ті ірраціональні, творчі смисли, які вкладає митець у певні мовні одиниці використані у творі.

У літературознавчому вимірі концепт набуває специфічних рис. Дослідниця К. Білобровська визначає його як ціннісно-смыслову структурну одиницю свідомості письменника (митця), що представлена в тексті художнього твору, яка є продуктом, що репрезентує психоментальну й лінгвокогнітивну картину світу автора й розкриває його суб'єктивне осмислення навколишньої дійсності [1, с. 131]. Це дозволяє нам стверджувати, що аналіз ключових концептів дає змогу зробити необхідні припущення та реконструювати унікальну картину світу поета, наблизившись до розуміння його системи цінностей та духовних орієнтирів.

При цьому, концепти не існують відокремлено, а об'єднуються у цілісну систему – концептосферу, яку можна визначити як сукупність концептів, які функціонують у межах одного твору. Під концептосферою творчості конкретного письменника також розуміють сукупність концептів, що якнайточніше репрезентують творчий потенціал автора [1, с. 132]. Отже, нашим завданням є відтворення тієї частини концептосфери творчості Д. Фальківського, що пов'язується з образом малої батьківщини, рідного краю поета.

Екстраполяція окреслених теоретичних засад на творчість Д. Фальківського дозволяє стверджувати, що його концептосфера формувалася як динамічна відповідь на травматичний досвід епохи. Це не статична картина світу, а радше поле напруги, що виникло внаслідок глибокого внутрішнього конфлікту. Аналіз текстів засвідчує, що ментальний простір поета базується на трагічній роздвоєності, яку дослідники визначають як ключову рису його ліричного героя. З одного боку, це свідомість, що прагне зберегти моральні орієнтири, а з іншого – це відображення жорстоких реалій, у яких опинився автор. Як зазначає

В. Дмитренко, «серце поета лишилося «розполовиненим», де одна частина ідентифікує себе із селянином, а інша – з робітником. Така амбівалентність призводить до того, що концепти у творчості Д. Фальківського часто функціонують на межі бінарних опозицій, відображаючи розщеплення психіки особистості, яка змушена обирати між власним «Я» та вимогами часу» [2, с. 1–2]. У цьому контексті варто також зазначити, що саме це часткове віднесення себе до соціальної групи селянства пов'язане зі спогадами про рідний край, місця, де пройшло дитинство, де жили батьки та предки. Робітнича ж сутність поета розвивалася в зовсім іншому, міському, нерідному для Фальківського середовищі та скоріше за все перекликається в першу чергу з актуальними на той час ідеалами соціалізму та відображає інші, частково протилежні любові до батьківщини переживання.

Суттєвим сегментом концептосфери українських митців того часу є також концепти, пов'язані з категорією історичної пам'яті та етичного вибору. Для Д. Фальківського історія – це не абстракція, а простір особистої відповідальності, що споріднює його поетику з акмеїстичним принципом «етикоцентризму» [3, с. 101]. У його художньому мисленні події революції та громадянської війни концептуалізуються не через пафос перемог, а через призму трагедії та «сповіді». Така трагічність та докори сумління, на нашу думку, інтенсифікуються тим, що саме територія Україна – рідна земля Д. Фальківського – найбільше постраждала в ході буремних подій революції та подальших більшовицьких «реформ». У підсумку, попри пануючі у свідомості автора ідеї більшовицької ідеології, українець за походженням відчував біль та страждання рідної землі та вагався в питаннях правильності та виправданості тогочасних як подій, так і діянь людей, у тому числі особистих. Усе це неминуче відобразилося у творчості поета.

Літературознавці підкреслюють документальну гостроту його творів, називаючи окремі сторінки «Сповіддю чекіста», де автор не лукавить перед собою. Концепти провини та спокути стають домінуючими, оскільки лірика сприймається як протест проти перетворення революції на «братовбивчий процес, моторошний у своїй буденщині». Це свідчить про те, що когнітивна мапа автора перенасичена образами екзистенційної межі, де людина намагається зберегти людяність попри тиск обставин [3].

На перетині цих історичних травм та відчуження у новому урбаністичному середовищі формується ще один, можливо, найважливіший вектор його концептосфери – спрямованість до витоків. Це прагнення уособлюється бажанням повернення до села – місця, де він народився та пройшов етапи становлення як особистість. Натомість місто у свідомості Д. Фальківського часто постає як чужий простір, що різюче контрастує з духовними цінностями його дитинства. Відчуття відірваності від ґрунту сприймається ним як глибока особиста драма, що спонукає до ментальної втечі в ідеалізований світ минулого [2, с. 2–3].

Дослідники зауважують, що у своїх думках поет часто «утікав на лоно природи, до морально незіпсованого села». Саме цей когнітивний дисонанс між реальністю та пам'яттю стає підґрунтям для кристалізації концепту рідного краю. Він виступає не лише як географічна згадка, а як сакральний центр концептосфери, де автор шукає порятунку від «сірої прози буденного» та намагається віднайти втрачену гармонію [2, с. 3–4]. Отже, як бачимо, концепти зв'язку з рідним краєм у творчості Д. Фальківського є фундаментальними, перекликаються та тісно переплітаються з основними мотивами його творчості. Цей зв'язок простежується як на рівні думок про минуле, ностальгічних переживань, пейзажів, так і у глибших сенсах, що пов'язані з ідеологією, патріотизмом, історичними та політичними поглядами.

Пропонуємо більш детально розглянути деякі конкретні приклади реалізації концептів у творчості Д. Фальківського, що пов'язані з окресленою вище частиною концептосфери – рідного краю, села, батьківщини в цілому. Розвиваючи думку про бінарну опозицію «місто – село»,

варто зауважити, що у когнітивній мапі Д. Фальківського поняття «рідний край» не обмежується лише адміністративною одиницею села. Воно розширюється до панорамних природних топорів – «поля», «степу», «гаю», які у художній свідомості поета виступають контекстуальними синонімами батьківщини. Ці образи формують єдиний семантичний простір, де природа є не просто тлом, а активним учасником емоційних переживань ліричного героя.

У вірші «Ой шуми ж, моя пісне, над шумами гаю...» саме через звернення до природних об'єктів відбувається сакралізація спогадів дитинства. Образ «гаю» тут функціонує перш за все як акустичний маркер пам'яті. Звук («шуми гаю») стає тим тригером, що відновлює втрачений зв'язок із минулим, дозволяючи поету подумки повернутися у час гармонії:

*«Ой шуми ж, моя пісне, над шумами гаю,
Як шуміла в дитинстві колись,
Щоб акорди журливі з квітками розмаю
У вінок кучерявий сплелись...» [4].*

Водночас просторовий концепт «степ» у цьому ж творі набуває значення межового знаку, фатального кордону між «своїм», захищеним світом дитинства та «чужим», ворожим світом міста. Момент емоційного піка – розриву з рідним середовищем – фіксується автором саме в точці перетину цього простору. Степ виступає не порожнечою, а емоційно насиченою субстанцією, реакція на яку викликає фізичний біль у серці ліричного героя:

*«А в мені защеміло, забилося серце,
Коли виїхав в степ за селом...» [4].*

Прикметно, що Д. Фальківський наділяє природні об'єкти антропоморфними рисами, фактично прирівнюючи їх до родини, яку він покидає. У сцені прощання «тополі», «сосни» та «вітри у гаю» стають такими ж близькими істотами, як і батьки. Природа співпереживає герою: тополі «заплакали листям», сосни стають «журливими, задуманими» [4]. Це підтверджує тезу про те, що для поета «гай» і «степ» є невіддільними частинами його власної ідентичності, втрата яких переживається як втрата частини душі.

Своєю чергою, концепт «поля» у віршах Д. Фальківського трансформується у джерело вітальної сили та натхнення. Навіть у моменти екзистенційного відчаю та втоми («Хоч я втомивсь, хоч сил немає»), саме польовий простір дає імпульс для творчості та продовження життя. «Поле» у когнітивній системі поета – це простір, де зберігається весна, що символізує надію та відродження. Поет використовує образ «волошок у полі» як символ незнищенності краси рідної землі, що здатна зцілювати душу:

*«Співать! Співать аж до кінця!
Бо ще цвітуть волошки в полі,
Бо ще цвіте весна в серцях...» [4].*

Отже, лексеми «поле», «степ», «гай» у поетичному словнику Д. Фальківського функціонують як концептуальні синоніми, що формують цілісний, ідеалізований образ рідного краю. Це простір етичної чистоти, місце сили та пам'яті, ментальне повернення до якого є єдиним способом збереження внутрішньої сили.

Логічним центром, навкола якого обертається вся природна та просторова образність у ліриці Д. Фальківського, виступає концепт «село». Це поняття у когнітивній системі поета є багатозаровим: це і конкретна географічна точка («рідні села»), і символ втраченого раю, і етичний орієнтир, що протистоїть урбаністичному світу. У вірші «Мої далекі, рідні села!» концепт села набуває виразного забарвлення через опозицію «свій – чужий». Шлях із села до міста маркується автором як «невеселий», а саме міське середовище асоціюється з відчуженням, де доводиться «оббивать чужі пороги» та «обминать чужі хати». Натомість село концептуалізується як єдиний можливий «дім», місце, де душа знаходить спокій:

*«І от тепер, коли втома
В своїх обіймах пригорта,—
Мені так хочеться додому,
Де коливаються жита...» [4].*

Характерною рисою ідіостилю Д. Фальківського є антропоморфізація сільського ландшафту. Атрибути сільського життя – аграрні культури – наділяються людськими емоціями та рисами характеру, що перетворює село на живий, мислячий організм, з яким ліричний герой веде німий діалог. Так, льон стає «замисленим», а гречка цвіте «соромливо»:

*«Де льон зелений між вівсами
Такий замислений цвіте
І голубими головками
Мені нагадує дітей...» [4].*

Ще глибше вкоріненість поета у поліський ґрунт розкривається у вірші «Очерет мені був за колиску...». Тут концепт рідного краю позбавлений зовнішньої пафосної краси, натомість автор акцентує на суворій, «похмурій» естетиці боліт, яка, втім, є для нього найдорожчою. Поет вдається до різкого протиставлення, відкидаючи екзотичні, загальноновизнані символи величі природи (тропіки, Тибет, Урал, Кавказ) на користь «своєї хати поліської» та «зажуреного лісу». Це свідчить про те, що концепт «село» для Фальківського є ціннісно вищим за весь інший світ:

*«Загляніть-но у пущу до нас!..
Я оддав би за неї одразу
І Тибет, І Урал, і Кавказ...» [4].*

Попри усвідомлення соціальних негараздів («Хоч у злиднях живемо, у бруді»), село залишається місцем абсолютної свободи («привілля яке повесні») та емоційної повноти. Образ «хати» та «клаптика села» серед води стає символом стійкості та нерозривного зв'язку з першоелементами буття. Доповнює цю картину вірш «Голубіють ранки...», де образ села синонімізується з образом «саду». Тут село постає у мінорній тональності, як простір, що розділяє сум ліричного героя. «Самотній вітер», що пролітає «по селах», та «приниклий сад» підкреслюють стан туги за втраченою гармонією, але водночас саме природа (павутиння, роси) залишає надію на відродження, нагадуючи «людям про весну» [4].

Отже, концепт «село» у творчості Д. Фальківського – це сакралізований простір, де «все таке близьке для серця». Це місце ідентифікації поета, який, навіть перебуваючи у місті, ментально залишається серед «замисленого льону» та поліських боліт, віддаючи їм перевагу перед будь-якими іншими світами. рівноваги ліричного героя в умовах відірваності від ґрунту.

Висновки. Встановлено, що концептосфера рідного краю є сакральним, фундаментальним сегментом художньої свідомості Д. Фальківського. Вона виступає як ментальний простір, де ліричний герой шукає порятунку, гармонії та моральних орієнтирів у відповідь на травматичний досвід доби та відчуження в урбаністичному середовищі. Основним структурним механізмом є бінарна опозиція «село – місто», де місто постає як чужий, ворожий простір, а рідний край (село) концептуалізується як єдиний можливий «дім», місце ідентифікації та збереження внутрішньої цілісності. З'ясовано, що поняття «рідний край» не обмежується концептом «село», а розширюється до панорамних природних топосів – «гай», «степ», «поле», які функціонують як концептуальні синоніми батьківщини: «гай» є акустичним маркером пам'яті, що повертає до гармонії дитинства; «степ» символізує фатальний кордон між «своїм» і «чужим» світами; а «поле» є джерелом вітальної сили, натхнення та символом незнищенності надії через образ волошок. Виявлено також інтенсивну антропоморфізацію сільського ландшафту, де природні об'єкти (тополі, сосни, льон)

наділяються людськими рисами та емоціями, прирівнюючись до родини, що підкреслює нерозривний зв'язок поета з ґрунтом. Доведено, що для Д. Фальківського концепт рідного краю є ціннісно вищим за весь інший світ, про що свідчить його рішуче протиставлення поліських боліт та лісів екзотичним, загальноновизнаним символам величі природи. Таким чином, у творчості Дмитра Фальківського концептосфера рідного краю відіграє роль не лише ліричного мотиву, а й ключового когнітивного механізму, що дозволяє реконструювати його трагічно роздвоєну, але етично стійку авторську картину світу. Отриманні результати відкривають перспективи для подальшого системного дослідження когнітивної поезики інших митців розстріляного відродження.

Література:

1. Білобровська К. О. Поняття «концепт» і «концептосфера» у літературознавчому вимірі. *Закарпатські філологічні студії*. 2023. DOI: 10.32782/tps2663-4880/2023.32.2.22.
2. Дмитренко В. І. Основні мотиви творчості Дмитра Фальківського. *Вісник ЛНУ імені Тараса Шевченка. Філологічні науки*. 2011. URL: <https://dspace.pdaa.edu.ua/bitstream> (дата звернення: 21.12.2025).
3. Крижановська О. О. Художні принципи акмеїзму в поетичній практиці Є. Плужника та Д. Фальківського. *Південний архів (філологічні науки)*. 2020. Вип. 84. С. 98–102. DOI: 10.32999/ksu2663-2691/2020-84-15.
4. Фальківський Д. Н. Поезії / упоряд., вступ. сл., прим. Ю. І. Коваліва. Київ : Радянський письменник, 1989. 174 с. (Бібліотека поета). URL: <http://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/ukr000016360> (дата звернення: 21.12.2025).
5. Фрасинюк Н. І. Концепт, поняття, значення у їх взаємозв'язку та взаємодії. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*. 2021. Т. 32 (71), № 4, ч. 2. С. 68–71. DOI: 10.32838/2710-4656/2021.4-2/12.

References:

1. Bilobrovska, K. O. (2023). Poniattia "kontsept" i "kontseptosfera" u literaturoznavchomu vymiri [The concept of "concept" and "conceptosphere" in the literary dimension]. *Zakarpatski filolohichni studii [Transcarpathian Philological Studies]*, (32), vol. 2, 22–26. <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2023.32.2.22> [in Ukrainian].
2. Dmytrenko, V. I. (2011). Osnovni motyvy tvorchoosti Dmytra Falkivskoho [Main motives of Dmytro Falkivsky's creativity]. *Visnyk LNU imeni Tarasa Shevchenka (filolohichni nauky) – Bulletin of Luhansk Taras Shevchenko National University (Philological Sciences)*. Retrieved from: <https://dspace.pdaa.edu.ua/bitstream> [in Ukrainian].
3. Kryzhanovska, O. O. (2020). Khudozhni pryntsypy akmeizmu v poetychnii praktytsi Ye. Pluzhnyka ta D. Falkivskoho [Artistic principles of acmeism in the poetic practice of Ye. Pluzhnyk and D. Falkivsky]. *Pivdennyi arkhiv (filolohichni nauky) – Southern Archive (Philological Sciences)*, (84), 98–102. <https://doi.org/10.32999/ksu2663-2691/2020-84-15> [in Ukrainian].
4. Falkivskiy, D. N. (1989). Poezii [Poems]. (Yu. I. Kovaliv, Comp.). *Radianskyi pysmennyk*. Retrieved from: <http://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/ukr000016360> [in Ukrainian].
5. Frasyuniuk, N. I. (2021). Kontsept, poniattia, znachennia u yikh vzaiemozviazku ta vzaiemodii [Concept, notion, meaning in their interconnection and interaction]. *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho. Serii: Filolohiia. Zhurnalistyka – Scientific Notes of Taurida National V.I. Vernadsky University. Series: Philology. Journalism*, 32(71), 4(2), 68–71. <https://doi.org/10.32838/2710-4656/2021.4-2/12> [in Ukrainian].

Стаття поширюється
на умовах ліцензії відкритого доступу
(CC BY 4.0)

Дата першого надходження статті до видання: 24.11.2025
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 10.12.2025
Дата публікації (оприлюднення) статті: 17.03.2026